

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ἐκὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοτάτας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΞΑΒΒΑΤΟΝ.

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φρ. 40. Ἐξαμήνιος φρ. 22. Τριμηνίος φρ. 12.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀργυρίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κόσμου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν ἀσλίνα 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξαμήνιος καὶ Τριμηνίος ἀνάλογος.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπείου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1929

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 3

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ Κάρολος, βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, εἶχε στείλει τὸ στόλο του, μὰ στὸ δρόμῳ, μιά τρικυμία τὸν κατέστρεψε.

Κι' ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε στείλει στόλο νὰ βομβαρδίσῃ τὸ Ἀλγέρι, μὰ χωρὶς σημαντικὰς συνέπειας.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὅταν ἦταν πρῶτος Ὑπατος, σκέφθηκε κι' αὐτὸς νὰ συντρίψῃ τὴν δύναμιν τῶν Νταηδῶν. Ἐγγράψε σὲ κείμενον ποὺ κυβερνοῦσε τότε, ἓνα ἀπειλητικὸ γράμμα μὰ τὰ μεγάλα Ἑυρωπαϊκά γεγονότα τὸν ἐμπόδισαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ Νταηδες τολμοῦσαν νὰ περιπαίξουν κἀθε Ἑυρωπαϊκὴ δύναμιν καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν τίς πειρατείας καὶ στὸ 19ον ἀκόμη αἰῶνα.

Τὸ θράσος τους ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν, τὸ 1829, ὁ Χουστὲν, σὲ μιά διπλωματικὴ συνάντησιν, ἐκτύπησε τὸν Γάλλο πρόξενον μὲ τὸ ξεσκονιστήρι του!

Μιά γαλλικὴ φρεγάτα ποὺ εἶχε ἀποστολῆναι γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐπανορθώσεις, ἐγένετο δεκτὴ στὸ λιμάνι τοῦ Ἀλγερίου μὲ κανονίους.

Ἡ Γαλλικὴ σημαία εἶχε προσηλωθῆναι. Ἡ Κυβέρνησιν ἦταν πολὺ ἐκρηκνυμένη.

Ὁ ἀρεθὺς δὲ στόλος διατάχθηκε νὰ ταξιδεύσῃ στὸ Ἀλγέρι ἀποκλεισμός. Συγχρόνως ἐμαζεύοντο ἡ τελειωτικὴ ἐκστρατεία, ὁ φίλος μας, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Καρδινιὰν, ἀρχισε νὰ παίζει ἐς αὐτὴν τὸ παιχνίδι του.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βατερλώ καὶ τὴν ὀδύνην τῆς ἁπώσεως τοῦ Ναπολέοντος, ἡ πρώτη φορὰ ὁ γαλλικὸς στρατὸς δοκίμασε παρόμοιον πολεμικὸν πυρετὸ. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Ἐρρίκου, ὁ Γιάννης Καρ-

δινιὰν, ἀπόστρατος συνταγματάρχης τῶν Γρεναδιέρων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, δοκίμασε κι' αὐτὸς ζωηρὴ συγκίνηση, βλέποντας τὸ στρατὸ νὰ ἐτοιμάζεται «γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ».

Γιατὶ ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν ποτὲ δὲν εἶχε συγχωρήσει ἐπὶ τὴν Γαλλία τὸ καθεστὸς ποὺ εἶχε δεχθῆ, ἀποκαμωμένη ἀπὸ ἓνα συνεχὴ πόλεμον εἰκοσιδύο χρόνων.

Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἀρχηγὸς του εἶχε ἐξορίσῃ τὴν Ἀγία Ἐλένη, ζοῦσε κι'

Πολὺς λόγος εἶχε γίνεαι γιὰ μιά μονομαχίαν τοῦ ἐναντιοῦ ἐγγενῆ νέου, λοχαγῶ ποὺ περνώνας τοῦ εἶχε βίβει μιά περιφρονητικὴ ματιά. Ἦταν ἀπ' τίς μονομαχίας ποὺ δὲ χωρατεύουν. Τρεῖς πιστολιὰς ἀλλάξαν χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ στὰ τελευταῖα ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν, ξιφομαχῶντας, ἀφῆσε τὸν ἀντιπαλὸν τοῦ θανάσιμα πληγωμένο.

Γι' αὐτὸν μόνον ἡ Γαλλία ὑπῆρχε! Ἀρχηγὸς τοῦ ἦταν πάντα Ἐκεῖνος ποὺ ἔσβυνε ἐξοριστος ἐπὶ τὴν Ἀγία Ἐλένη.

Ἄτρεπε πάντα τὸ στρατὸ. Καὶ μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Ναπολέοντος, ἡ λατρεία τοῦ αὐτοῦ μεγάλωσε.

Ἐνα μόνον εἶχε κρυφὸ καυμὸ: τὴν ἀσπρὴν σημαίαν ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν τρίχρωμην τοῦ Βαλμύ, τοῦ Μαρτέκου, τῆς Ἰένας! Καὶ πονοῦσε φανερά ὅταν τὴν ἐβλεπε νὰ κυματίζει ἐπὶ τὸν ἄνεμον.

Κι' ὅμως τὴ σεβόταν, γιατί πάντα γι' αὐτὸν συμβόλιζε τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν. Κι' ὅταν περνοῦσε, ἐδράζε τὸ καπέλλον του μὲ σεβασμὸν, ὅπως ἄλλοτε μὲρὸς ἐπὶ τὴν σημαίαν τοῦ Ἀούστερλιτε καὶ τοῦ Βατερλώ.

Αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ἐρρίκου καὶ τοῦ Γιάννη Καρδινιὰν, τῶν δύο διδύμων ἀδελφῶν ποὺ εἶχαν γεννηθῆ τὸ 1807 μέσα ἐπὶ τὴν βροντὴν τῶν κανονιῶν. Εἶχαν βγῆ, ὁ ἓνας ἀπ' τὴν σχολὴν τοῦ Σαιν-Σὺρ ἐπὶ τὸ ἵππικόν, ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολὴν ἐπὶ τὸν πυροβολικόν, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ποὺ ὁ στόλος ἔξενιόσε γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Ἀλγερίου.

Τὸ πρῶτον τῆς 8 Φεβρουαρίου 1830, τὴν ἡμέραν ἐπὶ τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ Κάρολος Ι' εἶχε ἐξουσιοδοτήσῃ ἐπίσημα τὸν ἀντιναύαρχον Δουπερρέ νὰ διοργανώσῃ τὸν στόλον ποὺ θὰ μετέφερε τὰ στρατεύματα τῆς ἐκστρατείας ἐπὶ τὸ Ἀλγέρι, ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρόν του τὸ γιό του Ἐρρίκον, ἀνθυπολοχαγὸν ἐπὶ τὸν 50 τῶν ἐπιπέπων κυνηγῶν, νὰ σταματᾷ τ' ἀλόγόν του ἐπὶ τὴν

«Ὁ Καρδινιὰν τροποθετοῦσε φρουρῶν...» (Σελ. 10, στ. 6.)

αὐτὸς σὰν ἀγρίμι ἐπὶ τὸν σπιτάκι τοῦ Σαιν-Σὺρ. Καὶ τὴ συνταξὴν του ἀκόμη δὲν τὴν εἶχε δεχθῆ. «—Τοὺς τὰ χαρτῶν ἐγὼ τὰ

λεπτά τους!» εἶχε περ. Ἡ μόνη διασκέδασις τοῦ συνταγματάρχου ἦταν νὰ πηγαίνῃ νὰ βλέπῃ τοὺς στρατιῶτες ἐπὶ τὸ γυμνάσιον. Γιατὸ συχνὰ πῆγαινε ἀπ' τὸ Σαιν-Σὺρ ἐπὶ τὴν Βερσαλλίαν, κι' ὅρες δλοκλήρες στεκόταν ἐπὶ τὴν πλατείαν τῶν ἀσκήσεων, κοιτάζοντας σιωπηλὰ τίς κινήσεις καὶ συνομιλῶντας μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς παλιούς συναδέλφους τοῦ ποῦχαν μείνει ἐπὶ τὸν στρατεύμα.

ξόπορτα, να πηδά σέβλια χάρω και να έρμα βιαστικός στο σπίτι, αφήνοντας το χαλινάρι στον Ιπποκόμο.

— Πατέρα! φώναξε δ' ανθυπολοχαγός μόλις αντίκρισε τον συνταγματάρχη. Είμαι έλος φούρκα!...

— Και γιατί, Έρρίκο μου; ρώτησε ή κυρία Καρδινιάκ, που ή λεπτή και όραία σιλουέτα της πρόβαλε στην πόρτα.

— Μήν τ' αρωτάς, μητερούλα μου, μήν τ' αρωτάς!.. Άκούς να μη θέλη ό συνταγματάρχη μου, να μη θέλη να με προτείνη για τ' όλο του στρατού της Άφρικής!

Και πρόσθεσε, σχεδόν θυμωμένος:

— Μου είπε πώς είμαι πολύ νέος, άπειρος, δέν ξέρω τι άλλο... Του κάκου επέμεινα. Τίποτα! Άκλόνητος!.. Μα επί τέλους, συνταγματάρχη μου, του είπα, είμαι γερός, κι' ύστερα είμαι γίός στρατιωτικού: ό πατέρας μου, τον ξέρετε καλά, δώδεκα χρονών ξεκίνησε για τ' Βαλμύ, ως τυμπανιστής του Ένάτου και δέν τον βρήκαν τότε μικρό!

Ό συνταγματάρχη Καρδινιάκ χαμογέλασε.

— Έτσι τοδ είπες του φίλου μου του Νεράκ;

— Ναί, πατέρα... Μα κι' αυτό κανένα άποτέλεσμα δέν έφερε.

— Καλά. Πες στον Ιπποκόμο σου να βάλη τάλογα στο σταυλο. Θα φάμε κι' ύστερα θα πεταχούμε μαζί να ιδούμε τον Νεράκ.

— Ά, ευχαριστώ, πατέρα μου!

Η κυρία Καρδινιάκ χαμογέλασε λυπημένα. Ένα σύμφεο πέρασε άπ' τ'ό μέτωπό της, τ'ό στεφανωμένο άπ' τ'ά κατσαρά της μαλλιά, που γκριζόφερναν τώρα πιά.

— Μά, παιδάκι μου, τόσο βιάζεσαι να φύγης; ψιθύρισε.

— Ά, καλή μου Λίζα, φώναξε ό συνταγματάρχη, πάντα ή ίδια μου έσαι!.. Άς τον να κάμη έπως του άρέσει! Εγώ βρισκομαι μέσα του!.. Τι εύχη! Σ'ό πούλαδες μέρος σ' έκστρατείες, στο Βαλμύ και στη Μαγεντία, θάρχησες τώρα να φοβάσαι;.. Έλα, φίλησέ με και φίλησε κι' αυτόν, τ'ό στρατιώτη σου! Γιατί είναι άληθινός στρατιώτης, στο λέω εγώ, και στις φλέδες του τρέχει αίμα άξιωματικό!

Κάθησαν στο τραπέζι και τρώγοντας μιλούσαν για τ'ό Γιάννη, που ήταν αναγκασμένος να κάνη άσκήσεις στη Σχολή του Πυροβολικού και δέν μπορούσε να φύγη κι' αυτός μαζί με τον άδελφό του.

Υστερα ό συνταγματάρχη είπε και σέλλωσαν τ'ή «Μόσχα» τ'ή φοράδα του. Κι' ό πατέρας δλόσιος στη σέλλα του και δίπλα του ό γίός του, λιγερός μέσα στη βαθυπράσινη στολή του, ξεκίνησαν

γοργά για τ'ό Σαιν-Ζερμάν (*), όπου έμενε τ'ό Σύνταγμα του Έρρίκου.

Χωρίς πολλή δυσκολία, ό παλιός συνταγματάρχη της Αυτοκρατορικής Φρουράς κατόρθωσε να πείση τον Νεράκ, που τον είχε γνωρίσει ύπολοχαγό στην έκστρατεία της Ρωσίας, να προτείνη τον Έρρίκο για τ'ό στρατό της Άφρικής.

Κι' έτσι ό ανθυπολοχαγός Καρδινιάκ επιβιβάζόταν στις 9 Μαΐου 1830, μαζί με είκοσι έφιππους κυνηγούς, στο βρίκι «Τύχη», ξεκινούσε σαρανταοκτώ ώρες νωρίτερα άπ' τ'ό στόλο του Δυπερρέ, και τ'ή νύχτα της 15ης Μαΐου βρισκόταν ναυαγός, καθώς είδαμε, στις άκτες της Άφρικής.

Η άκτή που είχε δεχθή τους ναυαγούς της «Τύχης» ήταν ένα ήμικυκλικό πλάτωμα, που τ'ό βάθος του ήταν πλαισιωμένο με βράχους.

Πίσω άπ' τ'ους βράχους τ'ό έδαφος προχωρούσε άνηφορικό, κατάφυτο άπό τζιτζιφιές, κουμαριές, φοινικίες και κάθε είδους θάμνους.

Μέσα σ' αυτός τ'ους θάμνους είχε τοποθετήσει τους φρουρούς του ό ανθυπολοχαγός Καρδινιάκ. Υστερα γύρισε πρ'ός τον δμιλο των Άξιωματικών. Ό κυβερνήτης Δασινύ τ'ους είχε μαζέψει σε συμβούλιο.

(Ακολουθεί)

PASTORAL

Άνέβηκε στην καταχνιά σελήνη άχνη, κι' έφάνη όμοια άσημένο μέτωπον Άγίας, μέσ' στο λιβάδι, κι' έμοίρασε τ'ό λιγαστό τ'ό φέγγος, σ'ά να δίνη μια φτωχιά σ'ά έαγγυλινα τ'ά μάτια έλεημοσύνη.

Άνάμεσα άπ' τ'ή μαύρη του; τ'ή σύναξη, τ'ά σχοίνα για να βυθίσω άναμερουν μια φεγγαρία άχτίνα στο ποταμάκι, που κούλαει δόνοντα σ'ά λιθάρια άσημα διαβατικά, ρευστά μαργαριάρια.

Κοντές οι άγριοκουμαριές, παντού σκαρτές, μουρίζουν. Κράζει τ'ό άμαρτωλό πουλί πικρά. Και φτερουγίζουν — με τ'ό άσκοπό του πέταμα, τ'ό άθόρητο, δειμένες — οι σκέψεις, για τις ήμερες τις νύχτες καμωμένες.

Ό, νάτανε κανείς ξανά παιδί! ν' άνοιγοκλεινη ναυαγικά τ'ήν ώρα αυτή τ'ά μάτια! να τ' άφήνη να τρέχουν σ' άπρη, έκστασιακά, λιγοςτεμένα άστέρια και να νυστάζει ήδονικά σ'ά μητρικά τ'ά χέρια!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(*) Ίδ' εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 9.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΦΗ ΤΟΥ ΧΕΛΜΟΥ

[Συνέχεια και τέλος τ'ης σελ. 11]

Έτσι και τότε επέρασα έως τις δύο μετά τ'ά μεσάνυχτα, στιγμές έκτάκτου ρέμβης, που ποτέ δέν θα τις λησμονήσω. Ανασκόπησα με τ'ήν έλευθέραν φαντασίαν μου τ'ό σύμπαν, τ'ήν κοινω-νίαν, τ'όν έαυτόν μου. Πόσους κουρασμένους άπό τ'ή ζωή θα συνεδούλευα να έλθουν έδω επάνω, να άπενίσουν τον έναστρο ούρανό, να άγρυπνήσουν, να ρεμβάσουν! Ήταν όμως καιρός να διακόψω τ'ή ρέμβη μου και οι σύντροφοί μου τ'όν ύπνο.

«Παπά Κώστα, ξεμέρωσε».

Και ό παπα Κώστας, συνηθισμένος στις άγρυπνίες και τ'ά πρωινά ζυγνήματα, σηκώθηκε άμέσως και ή πρώτη του φροντίς ήταν να ανάψη φωτιά να ζεσταθούμε και να φτιάσουμε τον καφέ. Πράγματι σε λίγες στιγμές έκαθάμα-στε και οι τρεις κοντά στη φωτιά και ροφούσαμε τ'όν έρατεινό μας καφέ. Και έπως ή φλόγα έφώτιζε τ'ό πρόσωπο του παπα Κώστα, τ'ά άχτένιστα μαλλιά του και τ'ά γένεια του, φαινόταν σ'άν παράξενο ζωνικό.

Και πραγματικώς, άν μας έβλεπε κανείς να καθόμαστε γύρω στη φωτιά τέτοια ώρα, σε τέτοιον τόπον και μαζί μας έναν παπά, θα μας έπαιρνε για φαντάσματα. Έτσι δημιουργούνται τ'ά στοιχειά, οι νεράιδες και τ'ά ζωτικά.

Ήταν ώρα να σηκωθούμε, να πάρουμε τ'όν σκληρόν άνήφορο, για να βρεθούμε στην κορυφή πριν άνατείλη ό ήλιος.

Τ'ό φεγγάρι ήταν μισό, τ'ό φώς του λίγο, τ'ό κρύο πολύ, ό δρόμος τραχύς κι' ή ήσυχία μεγάλη. Σε κάθε βήμα έσυλλογίζόταν κανείς π'ό θα πατήση, ύπελόγιζε, έδοκίμαζε κι' έτσι άλλαζε τ'ά πόδια του. Σιγά σιγά όμως και με τ'ήν ύπομονή ελα γίνονται. Ό άνήφορος λιγότερος, λιγότερος και μετά μια ώρα έτελείωσε και βρεθήκαμε στο χιόνι που μας είχε δέξει ό Άντώνης.

Άπό κει και πέρα ελα ήταν εύκολα, γιατί ήταν ίσιωμα. Χόρτα πυκνά και λουλούδια έμύρωναν τ'ό κρύο άγέρι τ'ού βουνού. Ά! δέν είναι εύκολο να περιγράψη κανείς τ'ό αίσθημα τ'ής άνακου-φίσεως που αισθάνεται, όταν έπειτα άπό σκληρόν άνήφορο φθάση σε ίσιωμα και τ'ό θωπεύ'ό τ'ό πρόσωπο δροσερό άγέρι και ή άναπνοή του μυρώνεται άπό λογίων λογίων λουλούδια και χόρτα.

Έφτάσαμε και στην Νεραϊδ'όρραχη, μα δέν άκούστηκε καμιά Νεραϊδα' φαίνεται ότι θα κοιμόνταν άκόμη. Γι'ά να ζυγνήσουν αυτές, θέλουν να άκούσουν σαλάγισμα γιδιών ή τ'όν ήχο φλογέ-ρας. Οι φωνές των καμπίσιων ανθρώ-πων δέν τις ζυγνούν.

Η κορυφή πλέον ήταν έμπρός μας

και στο θαμπό φώς τ'ής χερραυγής διεκρίνετο και τ'ό σημάδι που έχουν οι μηχανικοί στημένο εκεί. Σε λίγο πατήσαμε και τ'ήν κορυφή. Σκοτάδι όμως άκόμη στον κόσμο, βαθύ και πυκνό στα χαμηλώματα και στη Δύση, άραιότερο στις κορφές των βουνών και στην Άνατολή.

Κάτω χαμηλά κοιμώνται οι κάμποι και οι λαγκαδιές, τυλιγμένοι στο πυκνό σκοτάδι και μοναχά τ'ό γάργαρο νερό της Στυγής άγρυπνούσε κι' έξακολου-θούσε μέρα νύχτα τ'όν αιώσιο δρόμο του. Πέρα κατά τ'ήν Άνατολή, ή στραγγυλή και παχουλή Ζήρια και, κάτω στο Νότο, ή τριγωνοειδής κεφαλή του Ταυ-γέτου τινάζονται ψηλά να δεχθούν πρ'ότοι τ'ό φλημα τ'ής αύγης.

Ένα κρύο κρύο άεράκι σ'άν χειμωνιάτικο βορειαδάκι μ'έξ έκανε να τρέμουμε. Τυλιγμένος με τ'ό παλτό μου και με μια μάλλινη κουβέρτα που είχα πάρει μαζί μου, μόλις κατόρθωνα να κρατώ τ'ά δόντια μου να μη χτυπούν.

Πέρα κάτω στην Άνατολή, τ'ό λευκό χρώμα τ'ού ούρανού άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται σ'άν κρόκος αύγου κι' έπειτα έλαφρό τριανταφυλλί. Αυτό τ'ό τριανταφυλλί είχε ένα κέντρο και, όσο άπομακρύνετο άπό τ'ό κέντρο, τόσο λιγότερος, λιγότερος και στο τέλος έσβυνε. Όλα ήσαν έλαφρά, λεπτά, αιθέ-ρια, τ'ά χρώματα, τ'ό άέρι και αυτό τ'ό σώμα μας έφαινετο ότι δέν είχε βάρος.

Επί τέλους, στο ροδιότερο σημείο τ'ού όρξοντος άρχισε να φαίνεται κά-ποια προεξοχή χρυσή, ή όποια όλοένα μεγάλωνε. Ήταν ό ήλιος, ό όποιος χωρίς να βιάζεται, με βασιλική μεγα-λοπρέπεια, άνέβαινε. Έφάνη τέλος όλό-κληρος, χωρίς όμως και να μας στέλλη και άκτίνες και όταν δ'όψαθη άρκετά, έστειλε τις πρώτες άκτίνες του στο Χελμό, στη Ζήρια και στον Ταυγετο. Οι χαμηλοί τόποι θα άργήσουν άκόμη να δεχθούν τ'ή θωπεία του. Γιαυτό και ζηλεύου τ'ους τσοπάνηδες, γιατί αυτοί πρώτοι δέχονται τις πρώτες άκτίνες και αυτοί πάλι τελευταίοι βλέπουν τις τελευταίες.

Κάτω στο βάθος, ό Κορινθιακός κόλ-πος φαινόταν σ'άν μεγάλος Ιδιότροπος καθρέφτης, τοποθετημένος στη γη, όπου τ'ήν ήμερα καθρεφτίζεται ό ήλιος και τ'ά σύννεφα και τ'ή νύχτα ή σελήνη και τ' άστρα. Ό ήλιος φαινόταν σ'άν ένα μεγάλο χρυσό άερόστατο που έρχότανε κατά μας. Έπειτα όμως έξα-κέλυσε τις άκτίνες του, έγεινε συνη-θισμένος ήλιος και μες δέν είχαμε κα-νένα λόγο να καθόμαστε πλέον στην κορυφή τ'ού βουνού κι' έγυρίσαμε στην στρούγκα να φάμε.

Τέλη Ιουλίου 1928

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Β'

Τ'ό Λεοντάρι κι' ό Κροκόδειλος

Επιδιορθώσαμε τις ζημιές που είχε κάνει και στο πλοίο μας ό τυφώνας εκείνος, άποχαιρέτησαμε τ'όν καινούργιο διοικητή και με καλόν καιρό φύγαμε άπ' τ'ό νησί του. Υστερ' άπό ταξίδι έξη έβδομάδων, φθάσαμε στην Κεϋλάνη, όπου ό θεός του πατέρα μου μας δέχτηκε με άνοιχτές άγκάλες.

Έκει βρισκόμαστε και καλοπερνούσαμε, διαν μια μέρα, ένας γίός τ'ού θείου τ'ού πατέρα μου, νέος σ'άν και μένα, με προσκάλεσε να πάω μαζί του κνήγι.

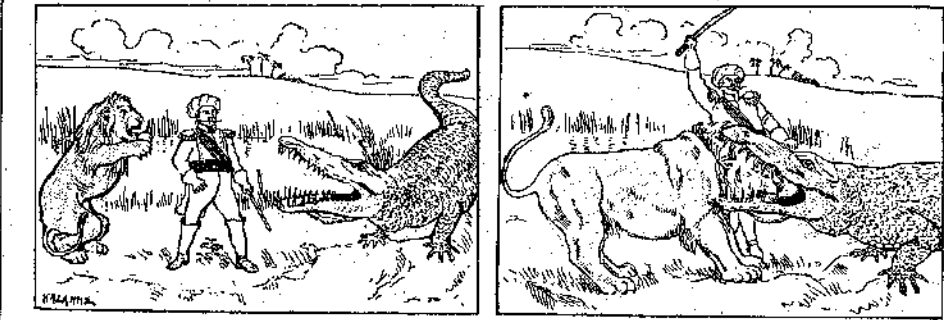
Είχ' άπομακρυνθή πολύ άπό τ'ό σύντροφό μου, για να ψάξω στις όχθες μιας μεγάλης λίμνης, που μου φαινόταν π'ώς θαχα κνήγι καλό κι' άφθονο. Άξαφνα άκούω πίσω μου έναν παράξενο θόρυβο μέσ' στα χαμόδεντρα. Γυρίζω και τι να ιδώ; Ένα λεοντάρι που έρχόταν σ'έ μένα, με τ'ό σκοπό βέβαια να με φάη, χωρίς να με ρωτήσει αν ήθελα...

Τι να κάμω μπροστά σε τέτοιο κίνδυνο; Δέν είχα δά και στιγμή για να σκεφθώ. Τ'ό τουφέκι μου ήταν γεμάτο μόνο με σκάγια. Μα και σφαίρες να είχε, θα μπορούσε να σκοτώση τέτοιο θηρίο; Σκέψηκα όμως π'ώς ό κρότος ίσως θα τ'ό τρομάξει. Και πυροβόλησα, πριν άκόμα τ'ό λεοντάρι πλησιάση πολύ.

Μά, άντι τ'ά τ'ό τρομάξη, ό κρότος τ'ού τουφεκιού τ'ό άγρίεψε, τ'ό έρέθισε, κι' άρχισε να τρέξη γρηγορότερα πρ'ός έμέ. Κάνω τότε να φύγω, να γλυτώσω. Άλλά γυρίζοντας, βρισκομαι μπροστά σ' έναν πελώριο κροκόδειλο, που άνοιγε τ'ό φοβερό του στόμα για να με δεχθή. Φανταστήτε τ'ή θέση μου! Δεξιά μου τ'ό λεοντάρι, άριστερά μου ό κροκόδειλος, πίσω μου ή λίμνη και μπροστά μου ένας γρημύνος.

Άπό πού να γλυτώσω;

Κι' ίσως ίσως τ'ό λεοντάρι, δροθιο σ'ά πισινά του πόδια, έτοιμαζόταν να δομήση και να μάροπξη. Εγώ τότε, χαμένος για χαμένος, έσπλώθηκα χάρω με τ'ήν κοιλιά. Τ'ό λεοντάρι, με τ'ή μεγάλη φόρα που είχε πάρει, — αυτό τ'ό κατάλαβα

πιο ύστερα, — πέρασε άπό πάνω μου χωρίς να μ' άγγίξη. Έμεινα λίγες στιγμές σε κείνη τ'ή θέση, πού καμιά γλώσσα δέν θα μπορούσε να τ'ήν παρασίση, περι-μένοντας να νοιώσω τ'ά νύχια και τ'ά δόντια τ'ού θηρίου να χώνονται στα κρεατά μου...

Άλλά τίποτα! Έναν κρότο μόνο παράξενο άκουσα. Και τόλμησα να ση-κώσω λίγο τ'ό κεφάλι και δειλά-δειλά να κοιτάξω πρ'ός τ'ό μέρος που άκουσα τ'όν κρότο. Ω, χαρά! Τι βλέπω;... Τ'ό λεοντάρι, άπό τ'ήν πολλή του φόρα, όχι μόνο είχε περάσει άπό πάνω μου, αλλά κι' είχε π'σει με τ'ό κεφάλι μέσα σ'ό δ'ά-νοιχτο στόμα τ'ού κροκόδειλου! Και τ'ά δύο θηρία παλεύανε τώρα μαλιακά για να γλυτώση τ'όνα άπό τ'άλλο.

Μά ούτε τ'ό λεοντάρι κατάφεραν να τραβήξη τ'ό κεφάλι του άπό τ'ό στόμα τ'ού κροκόδειλου, όπου είχε σφηνωθεί, ούτε ό κροκόδειλος νάνοιξη περισσότερο τ'ά σαγόνια του για να τ'ού κάνη τόπο. Κι' έμειναν έτσι κολλημένα και, για τ'ήν ώρα, άκινδυνα για μένα και τ'ά δύο.

Τ'ό ανέλπιστο αυτό θέαμα μούδωσε θάρρος. Δέν χάνω καιρό, σηκώνομαι και με τ'ό κνηγετικό μου μαχαίρι χράπ! δίνω μια και χωρίζω τ'ό κεφάλι τ'ού λεονταριού άπό τ'ό σώμα του. Πάει τ'ό λεοντάρι! Έπειτα, με τ'ό κοντάκι τ'ού του-φεκιού μου, σπρώχνω τ'ό κεφάλι που είχε μείνει στο στόμα τ'ού κροκόδειλου, τ'ό χώνω στο λαιμό του βαθιά και τ'όν πνίγω. Πάει κι' ό κροκόδειλος!

Έτσι γλύτωσα κι' άπό τ'ους δύο άντους φοβερούς έχθρούς. Τ'ήν ίδια στιγμή, ό σύντροφός μου που μ' έλασε και με γύρευε παντού, με βρήκε κει, μπροστά στα πτώματα των θηρίων. Έμεινε έκθαμβος, με συγχάρηκε θερμά για τ'ό κατορθωμά μου και πριν ξεκινήσουμε για τ'ή χώρα, μεταήσαμε μαζί τ'όν κρο-κόδειλο. Είχε μάκρος σαράντα πόδια άκροβώς!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΡΙΖΩ από την τρίτη διάλεξη του κ. Αγγέλου Τανάγρα στο Λύκειο των Έλληνιδων «περί των τελευταίων ψυχολογικών φαινομένων». «Ακουσα και τη δεύτερη, καθώς σας είπα προχτές. Μόνο στην πρώτη δεν κατόρθωσα να πάω. Άλλα πήρα μια ιδέα από τις δυο κι' εδγαλα ένα συμπέρασμα. Να σας πω μάλιστα την αλήθεια; Γι' αγάπη σας, το περισσότερο, πήγα σ' αυτές τις διαλέξεις. Θα μιλούσε ένας ειδικός, — γιατί ο κ. Τανάγρας δεν είναι μόνο ένας λαμπρός λογοτέχνης, είναι κι' ένας επιστήμων γιατρός, — για ζητήματα και προβλήματα που πολλές φορές σας απασχόλησαν και ζητήσατε τη γνώμη μου: για πνευματισμούς, για υπνωτισμούς, για φακρισμούς, για προφητικά όνειρα, για τηλεπάθειες, για όπτασιες και καθεξής. Κι' ήθελα ν' ακούσω και να μάθω πού βρίσκονται σήμερα ή 'Επιστήμη που εξετάζει αυτά τα περίεργα φαινόμενα, τι παραδέχεται και τι συμπεραίνει. Για να σας τα πω κάπως καλύτερα και βρασιμότερα απ' εσο, με τις παλιές μου γνώσεις, σας τάπα την άλλη φορά.

Ε, λοιπόν, τίποτα νεώτερο, παιδιά μου! Τι σας είπα τότε; Πώς αυτά τα φαινόμενα ή 'Επιστήμη τα παρατηρεί, τα μελετά, τα καταγράφει, τα εξηγεί, τα πιστοποιεί, αλλά **καμμιά εξήγηση** δεν τους δίνει και σε κανένα θετικό συμπέρασμα δεν φτάνει. Με άλλους λόγους, δεν αποδείχτηκε ακόμα «πειραματικώς» ούτε ότι υπάρχουν **πνεύματα** κι' επικοινωνία με **άλλον κόσμο**, ούτε το εναντίο, ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω του ανθρώπου και των ιδίων του ψυχικών ή σωματικών δυνάμεων. Το ίδιο άπάνω-κάτω είπε κι' ο κ. Τανάγρας μ' ελες του τις τελευταίες γνώσεις. Τιποτ' ακόμα βέβαιο, αποδειγμένο, παρά μόνο ότι τα φαινόμενα αυτά, τα παράδοξα, **παράγονται πραγματικώς**. Άλλά σέ **τί οφείλονται** δεν το ξέρει κανείς!

Η μόνη διαφορά μεταξύ εκείνου που σας είπα τότε εγώ και εκείνου που μάς είπε προχτές ο κ. Τανάγρας, είναι αυτή: Ο κ. Τανάγρας πιστεύει πως ή 'Επιστήμη θ' αποδείξει σε λίγο την ύπαρξη πνευμάτων και την επικοινωνία με τον άλλον κόσμο' ενώ εγώ πιστεύω μάλλον πως ή 'Επιστήμη αυτό δεν θα το αποδείξει ποτέ, αλλά θα εξηγήσει απλώς τα φαινόμενα με την ανακάλυψη νέων δυνάμεων και αγνώστων ιδιο-

τήτων της ανθρώπινης ψυχής, ή και του σώματος αν θέλετε. Και να σας φέρω ένα παράδειγμα: ο κ. Τανάγρας μάς είπε πως το πιό εκπληκτικό και το πιό σπουδαίο απ' αυτά τα ψυχοφυσικά φαινόμενα, είναι το **εκτόπλασμα**. Όταν, τον περασμένο αιώνα, το παρατήρησε και το πιστοποίησε πρώτος ο Άγγλος πνευματιστής Κρούξ, οι άλλοι επιστήμονες μόνο που δεν τον πήραν για τρελλό. Σήμερα όμως το φαινόμενο είναι βεβαιωμένο. Συμβαίνει. Πολλά **μέντιουμ** δηλαδή βγάζουν από το σώμα τους — κι' απ' το στόμα τους — αυτό το **εκτόπλασμα**, κάτι τι σαν ολικό και σαν δυλό, που πρώτα παρουσιάζεται σαν ένα νεφέλωμα, έπειτα πυκνώνεται, γίνεται **πολτώδες**, γίνεται **ινώδες** και τέλος παίρνει μορφή ανθρώπινου σώματος, **ένοσρκώνεται**, αλλά με τρόπο παράξενο, δικό του. Και πρώτα-πρώτα, σπάνια παρουσιάζεται σαν ένα σώμα ολόκληρο' αλλά τότε σαν κορμός μόνο με κεφάλι, τότε σαν χέρια μόνο ή σαν πόδια, κι' αυτά συνήθως κουτσουρεμένα. Έπειτα, όταν πώς να πιάσης αυτό το χέρι, το ολικό, να το σφίξετε, διαλύεται άμέσως. Το πιάνετε όμως μια στιγμή, το αισθάνεσαι πως είναι από **σάρκα και όστά** και σε πιάνει, κι' αυτό, σε χαϊδεύει, κουνά τραπεζάκια, χτυπά τις χορδές ενός οργανου, γράφει ή αφίνει ζωηρά τ' άποτυπώματα των δακτύλων του σε μια πάστα ή σ' έναν πηλό.

Αυτά όλα δεν είναι ψέμματα. Το εκτόπλασμα, όρατό σε κόκκινο φως, το είδαν και το έπιασαν πολλοί. Το έφωτογράφησαν κιόλα. Και στα ειδικά βιβλία υπάρχουν ένα πλήθος τέτοιες φωτογραφίες αυθεντικές. Έγιναν κι' έπιτροπές από σοβαρούς επιστήμονες για να εξελέγουν τα σχετικά πειράματα κι' οι άνθρωποι αυτοί έβεβαίωσαν ότι, με ταυτοτηρά μέτρα που έπήραν, κάθε άπάτη εκ μέρους των πειραματιστών αποκλείεται. Δεν υπάρχει λοιπόν άμφιβολία. Άλλά τι σημαίνει; Άν το σώμα του **μέντιουμ**, το σώμα του ανθρώπου, σε μια ειδική κατάσταση, — υπνωτισμού, αθυποβολής, υστερισμού, — έχει την ιδιότητα να εκπέμπει αυτό το **εκτόπλασμα**, που έχει πάλι αυτές κι' αυτές τις περίεργες ιδιότητες, πρέπει να συμπεράνουμε ότι **ανακατεύεται** κανένα πνεύμα απ' έξω; Δέ θάταν λογικό! Άλήθεια, μερικοί που παραστάθηκαν σ' ένοσρκώσεις εκτοπλασμάτων, ένόμισαν πως είδαν μορφές... νεκρών συγγενών τους' αλλά δεν υπάρχει άμφιβολία πως αυτοί οι άνθρωποι παλάβωσαν από το φόβο τους κι' έβλεπαν πιά φαντάσματα. Το πολύ-πολύ, με το **εκτόπλασμα** θα μπορούσε να εξηγηθή το άλλο εκείνο ανεξήγητο φαινόμενο του **δυστυοστάτου**, του **διχασμού** με-

ρικών υστερικών λέει, που μπορούν να γίνουνται **δυό άνθρωποι** αθόπαρκτοι και να παρουσιάζονται την ίδια στιγμή σε δυό διάφορα μέρη. Όπως π. χ. μια δασκάλισσα σ' ένα άγγλικό σχολείο, που ενώ οι μαθήτρες της την έβλεπαν μέσα στην τάξη να γράφει, την έβλεπαν συγχρόνως, από το παράθυρο, να γυρίζει και στον κήπο! Σε τέτοια φαινόμενα, τί σχέση έχουν τα πνεύματα κι' ο άλλος κόσμος; Έμένα τουλάχιστο μου φαίνεται πως **περιορίζονται** όλωσδιόλου στον δικό μας. Άλλο ζήτημα αν κι' ο δικός μας κόσμος, ο γήινος, είναι ακόμα τόσο ανεξερευνήτος κι' αν πολλές κρύφτες, μυστηριώδικες **δυνάμεις** έχη να μάς αποκαλύψη στο μέλλον, σαν το μαγνητισμό και τον ήλεκτρισμό.

Αποδείχτηκε ποτέ πως είναι ανακαταμένα **πνεύματα** με τον ήλεκτρισμό και τον μαγνητισμό και με τα θαύματα που κάνουν αυτές οι δυνάμεις; Όχι βέβαια. Έτσι, πιστεύω, δεν θ' αποδειχθή ποτέ και για τον **δυναμισμό**, — έτσι λέγεται, — που κάνει το εκτόπλασμα και άλλα θαυμάσια «ψυχοφυσικά φαινόμενα». Όσοι βλέπουν ες αυτά «επικοινωνία» με τον «άλλον κόσμο», πνεύματα, ψυχές νεκρών, όνειρεύονται, γελιούνται, βρίσκονται έξω από την πραγματικότητα, Μην πιστεύετε σε τέτοια! Μην πιστεύετε πως ένα όποιοδήποτε **μέντιουμ** μπορεί πραγματικώς να καλέσει στο τραπεζάκι το πνεύμα ενός πεθιμένου συγγενή σας ή ενός μεγάλου άνδρος και να το κάμει να σας δώσει, με κτυπήματα, μαντείες και συμβουλές! Η 'Επιστήμη δεν πλησιάζει ν' αποδείξει τέτοιο πράγμα. Κάθε άλλο! — Αυτά σας είπα πριν ακούσω τον ειδικό κ. Άγγελο Τανάγρα, αυτά σας λέω κι' αφού τον άκουσα.

Θα σας συστήσω ακόμα να μην σχετίζετε τα επιστημονικά αυτά πειράματα που ο σκοπός τους είναι άλλος, με τη θρησκεία, με τις θρησκευτικές μας πεποιθήσεις, με το Θεό, τον Δημιουργό του Παντός και την πρώτη αίτια κάθε φαινομένου, (και το εκτοπλασματος έννοείται) με την άθανασία της ψυχής, με την ύπαρξη ενός άλλου κόσμου, με το Μυστήριο τελοσπάντων του Ύπεραν. Αυτά υπάρχουν, τα πιστεύουμε από άλλους λόγους και θά τα πιστεύουμε πάντα, ανεξάρτητα από κάθε εκτόπλασμα και κάθε κινούμενο τραπεζάκι. Μόνο ένας άνόητος, θα μπορούσε να συμπεράνη: «ψέμματα είναι τα τραπεζάκια; δεν κατεβαίνουν εις αυτά οι ψυχές; άρα δεν υπάρχει τίποτα!»

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κάθε ώρα που περνά ανεργη, είναι πηγή δυστυχίας για το μέλλον.

(Μέγας Ναπολέων)

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

«Μη στενοχωριέσαι, σε λίγο θα τραγουδήσης πάλι, που θα πάμε στα χωράφια, όπου θα βρούμε το Γιάννη».

Δεν άργησε να γυθί, — δέ φορούσε δά και τίποτ' άλλο από ένα φουστάνι, — και σε λίγο βγήκε με τα δύο της ζώα και τράβηξε γρήγορα για το σύμφωνημένο μέρος.

Ο φίλος της ήταν εκεί και την περιέριμενε.

«Πολύ άργά, βλέπω, ξυπνάτε σεις στο σπίτι σας, της είπε. Έμεις έχουμε δυό ώρες που σηκωθήκαμε. Ο πατέρας μου είναι στο χωράφι κι' άργώνει. Η μάνα μου μούθωσε χυλά ζεστό κι' έφαγα καλά. Έπειτα ήρθα, και πάλι είναι τόση ώρα που είμ' εδώ».

«Έμένα είναι άρρωστη ή μάνα μου...»

«Α, γι' αυτό λοιπόν είσαι έτσι άχένιστη κι' ή φούστα σου είναι τόσο λερή; Οι άδερφές μου έμένα είναι πολύ παστρικές και περιποιημένες».

Η Άνθούλα χαμήλωσε τα μάτια κι' έγινε κατακόκκινη. Άλήθεια, ήταν έλωσδιόλου άπειροποίητη αυτή.

«Μά γιατί είσ' έτσι μουντζουρωμένη; της είπε πάλι ο Γιάννης. Δεν είναι δά και τόσο δύσκολο να νίθεις! Έλα δώ στο ποταμάκι που τρέχει στο λειβάδι μας, έλα και θά ίδης τι έμορφη θά είσαι, σαν θά βγί από το πρόσωπό σου αυτή ή σκόνη που σε κάνει μαύρη».

Σήκωσε τότε την Άνθούλα στην άγκαλιά του, την πέρασε από το φράχτη και κρατώντας την απ' το χέρι, έτρεξε μαζί της ώς το ρυάκι, που κυλούσε τα νερά του άνάμεσα σε χόρτα και σε χαλίκια. Ήταν όραίο

και το ρυάκι εκείνο, πολύ φαιδρό, κι' έπιανε όμιλλα με ό,τι άπαντούσε στο δρόμο του. Σταματούσε μια στιγμή κοντά στις ροδοδάφνες, τους έλεγε κάτι — δεν ξέρω τί, — που εκείνες το άκουγαν μ' άνατριχίλα, έσκυθαν μπροστά και το ρυάκι εξακολουθούσε το δρόμο του. Παρέκει άφριζε έναντίον μιας μεγάλης πέτρας που του έφραζε το δρόμο' άλλ' αυτό δεν διαστύσε πολύ' σε λίγο άρχισε πάλι να τρέχη βιαστικά και ίσια, χωρίς σταματισματα, σά νάθελε να κερδίση τον χαμένο καιρό.

«Κοίταξε αυτό μέσα το πρόσωπό σου, είπε ο Γιάννης της Άνθούλας».

Βλέπεις τί μαύρη που είσαι; Τώρα όμως να ίδης...

«Και με τί να νιφτώ; ρώτησε ή μικρή».

Και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα με την ιδέα πως ο Γιάννης την έβρισκε άσηχημη.

«Στάσου, της άποκρίθηκε, εγώ θά σε νίψω όπως νίθει ή μάνα μου τις άδερφές μου... θά ίδης...»

Κι' έκοψε ένα πλατύ φύλλο από νούφαρο, το γέμισε νερό κι' έτριψε το πρόσωπάκι της μικρής, ταυτιά της, το λαιμό της. «Ω βέβαια, πολύν καιρό θάχε να νιφτή ή Άνθούλα, γιατί το

«Το παιδί είχε καθάλησει το φράχτη...» (Σελ. 13, στ. 6')

και θά λέη πως είμαι άκαμάτρα!... — Τι παράξενο γονείς που έχεις, Άνθούλα! Οι δικοί μου με μαλώνουν μόνο σαν δεν είμαι παστρικός. Άμή τό σπύτι σας πως είναι; λερωμένο κι' αυτό;

«Ναι... δεν είναι πολύ παστρικό... — Άχ και νάδλεπες τό δικό μας! Έχει μια πάστρα! Όλα και μέσα λάμπουν. Οι τετζερέδες άστράφτουν σαν τον καθρέφτη που τον χτυπά ο ήλιος και σε θυμπώνει... Και τα ζωντανά μας, ξέρεις, τα πλένουμε. Η Κοκκίνα είναι καταλασπωμένη. Νάδλεπε έτσι ή μάνα μου καμμιά γελάδα μας, θάδραζε κάτι φωνές!»

«Μά μες στο σπίτι μας δεν έχουμε κανένα να κάνη αυτές τις δουλειές. Η μάνα μου είναι στο στρώμα κι' εγώ είμαι ακόμα μικρή».

«Καίμενη Άνθούλα!... Φίλγησέ με τώρα και μη λυπάσαι. Άμα μεγαλώσω, εγώ θά σε βοηθά να καθάρεις τό σπύτι σου. Τα παιδιά εύκολα αλλάζουν διάθεση κι' ή χαρά είναι ο συννηθισμένος στολισμός της άθώας τους ήλικίας. Έτσι' από πέντε λεπτά ο Γιάννης κι' ή Άνθούλα γελοοσαν μ' όλη τους την καρδιά, έτρεγαν, κυνηγιόνταν κι' έπαιζαν σαν καλοί παλιοί φίλοι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Μεγάλη λύπη και μικρή παρηγοριά.

Η Άνθούλα γύρισε άργότερ' από το συννηθισμένο. Ο πατέρας της που την περιέριμενε, μόλις την είδε, άρχισε να της φωνάζη: — Γιατί άργησες, μωρή; Πήγαινε γρήγορα στη μάνα σου, για να πάω εγώ να φωνάξω το γιατρό. Κοίταξε να την καταφέρης να πιη μια σταλιά γάλα, γιατί δέ θέλει να βάλη στο στόμα της τίποτα».

Η Άνθούλα μπηκε άμέσως στο σπύτι. Η άρρωστη ήταν πλαγιασμένη στο στρώμα, είχε τα μάτια της άνοιχτά, με φαινόταν σά να μην έδλεπε τίποτα.

«Μάνα, ήρθα, τί θέλεις; Καμμιά άπάντηση».

«Μάνα, ή κυρά Ταρσή θάρμέξη την Κοκκίνα. Θέλεις να σου φέρω γάλα; — Όχι, άρησέ με, δεν πεινώ, πονώ!...»

Η Άνθούλα κάθησε κοντά στο κρεβάτι κι' άρχισε να κλαίη, βλέποντας σ' αυτή την κατάσταση τη μητέρα της. Τότε αυτή της είπε: — Φάε λίγο ψωμί, κόρη μου. Έγώ δεν μπόρεσα να σηκωθώ να μαγειρέψω τίποτα... Άχ, Άνθούλα μου, μάτια μου, τί θά γίνης αν σάφήσω μονάχη; (Ακολουθεί)

παιδί αναγκάστηκε να γεμίση νερό το φύλλο του νούφαρου τρεις-τέσσερις φορές ως να ανακαλύψη τη δροσερή και τριανταφυλλιά έπιδερμίδα της. Έπειτα τη σκούπισε καλά-καλά με το μαντίλι του.

«Νά, τώρα είσαι έμορφη, της είπε. Και πολύ έμορφη μάλιστα. Έχεις μεγάλα-μεγάλα μάτια κι' ένα στοματάκι τόσο δά... Έλα, γρήγορα, πλύνε και τα πόδια σου, πλύνε και τα χέρια σου' και κάθε μέρα να κάνης τό ίδιο, ή στο σπύτι σας ή εδώ στο ποταμάκι».

«Ω, στο σπύτι όχι! φώναξε ή Άνθούλα. Θά με μαλώνη ο πατέρας μου

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΦΙΛΑΓΓΥΡΟΣ

Λαϊκ. Έγκρ. 16.
Στόν ύπνο του ο φιλάγγυρος
ΕΙδ' όνειρο φρεχτό
"Όλο τ'ό βίος του τόφαγε,
Δέν τούμεινε λαφτό.

Έξύπνησε κατάτρομος...
Και μόλις χάραξ' ή αγνή,
"Απ' τήν άπελπισία του
"Επήγε να κινή!

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Λαϊκ. Έγκρ. 20.
Είναι ή εποχή του κουνιγιού. Οι
μεγάλοι πάνε στο κουνίη και σκο-
τώνουν πουλιά με το τουφέκι.
"Ο Γιάννης όμως κ' ό Ριχής, τ'
άδελφάκια, επειδή φοβούνται τα
δύλα—μά κ' ούτε ξέρουν να τα
μακαραιοτούν—πιάνουν πουλιά
με ξόβεργες. Έχουν στήσει μερι-
κές στα μεγαλύτερα δένδρα του
περιβολιού. "Ως τώρα δέν τους
είχε εννοήσει ή τύχη, αλλά
προχτές το δελιδνό που κατέβηκαν
στο περιβόλι να... επιβεβαιώσουν,
καθώς πάντα, τι να δούν; στην
ξόβεργα της μηλιάς, τρία πουλιά
μαζί!...

"Αμέσως άρχισαν να σκαφα-
λώνουν κ' οι δυο στο δέντρο.
Πρώτος ανέβηκε ό Ριχής και
πήρε την ξόβεργα με προσοχή.
Κατέβηκαν κ' οι δυο καταχα-
ρούμενοι.

— Τα δυο θα τα βάλω εγώ στο
κλουβί μου, έ, Ριχή; κάνει ό
Γιάννης.

— Και γιατί, τάχατε, εγώ να
πάω μόνο ένα;

— Μά εγώ 'μαι μεγαλύτερος!

— "Α! καλά που τό λές, εσύ
πρέπει να μου κάνεις το χατήρι,
σά μικρότερος που είμαι...

"Η λογομαχία εξακολούθησε
ζωηρά, πολλήν ώρα κ' ίσως να
προχωρούσε και σε... έργα, αν δέν
άκουε τις φωνές ό μεγάλος άδελ-
φός, που μελετούσε στο δωμάτιό
του. "Ετρεξε στο περιβόλι και
άφου έμαθε την αϊτία της δια-
φοράς, τους λέει:

— Θέλατε να σάς συμβιάσω
εγώ;

— Ναι, ναι, είχαν με μιά φωνή
τ' αδελφάκια.

Τότε ό καλός σου ό Κώστας
παίρνει την ξόβεργα με τα
πουλιά και χάνεται για μιά
στιγμή πίσω από κάτι πικνούς
θάμνους. Σε λίγο γυρίζει. Οι μι-
κροί κοιτάζουν τα χέρια του και
βλέπουν μόνο την ξόβεργα.

— Και τα πουλιά; ρωτάει ό
Γιάννης.

— Που είναι τα; κάνει ό Ριχής.
— Τάφησα και πέτωξαν, άφου
ήταν τρία και φαγονόσαστε ανα-
μεταξύ σας. "Αλλη φορά, να φρον-
τίσετε να πιάνετε μόνο δύο ή τέσ-
σερα, για να πάωρη ό καθένας
τά μισά. "Η, αν δέν σάς άρέσει
έτσι, μή χαλάτε τόν κόσμο άπ'
τις φωνές και μοιράζετε κάθε τι
σάν καλά αδελφάκια.

Αυτά είπε ό μεγάλος άδελφός
και τράβηξε προς τό σπίτι. "Ο
Γιάννης κ' ό Ριχής, κοιτάζουν-
ται σαστισμένοι. "Από την έκ-
πληξη, έξασαν και... να κλάψουν!

ΚΙΝΟΠΛΩΡΟ

Λαϊκ. Έγκρ. 18.
Τού χινόπωρου μέρες πλακώσαν
και μιά θλίψη τοιγόρω κρατέ.
Οι μελάγχολες μέρες σμώσαν
που βαραίνουν την κάθε καρδιά.

Τα πουλιά στις φωλιές ζαρωμένα,
συγοιλαιν τή χυμνή χαρά,
και τα φύλλα, χλωμά, μαραμένα,
τα πρόσμεινε το χρώμα νεκρά.

Νοσταλγούν οι καρδιές μας λια-
κίδες, γλυκές μέρες γεμάτες χαρά,
έκδρομές σ' έξοχές, πρσσιονόδες,
και πουλιάνε τραγούδια φαιδρά.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Λαϊκ. Έγκρ. 7.
Τό βαπόρι άρχίζει ν' αλλακάνη
σιγά-σιγά τα παιχνιδάκια του
λιμανιού νερά, αποχαιρέτωντας με
μισοπληγμένα σφυρίγματα.
Φεύγομε!

Αισθήματα λυτης για κείνους
που άφηνα και χάραξ για τους
άλλους που θα έβλεπα, γέμιαν
το στήθος μου. "Ακκουμπισμένος
στα κάγκελλα της πούινης, για να
μορδέσω να μείνω όσο το δυνατό
περισσότερο κοντά στο άγαπημένο
μου νησί, κίτταξα ένα-ένα τα
όμορφα και γραφικά στίτια του,
τα μανηλία που κινούσαν κάποιον
άπ' τήν προνομία, τα βουνά,
γεμάτα «λάινα» *) και κυπαρίσσια,
τό φανάρι που ολοένα έμίκραινε
άπ' τήν απόσταση και τέλος τόν
κάβο, που ερχόταν έτσι απότομα
έτσι άμείλικτα να μου κλείση-
ποιός έξερει μήπως για πάντα, τήν
λαυρευτή εικόνα του νησιού!

Τό βράδυ, τσιμισμένος από
ψυχική κόπωση, πέφτω να κοι-
μηθώ, να ξεχάσω "Από τό παρα-
θύρακι βλέπω τ' άστρα να στέ-
κονται ακίνητα στον ουρανό κ'
ένα κομματάκι χλωμού φεγγαριού
να προβαίνει μέσ' άπ' τα σύννεφα.

Και τώρα, ύστερα άπ' τή λιγό-
λεπτη χαρά που αισθάνθηκα, πού
ξαναείδα τους δικούς μου, πού
με τ' ανάλαφρα φτερά της φαντα-
σίας στο άγαπημένο νησί του
Αιγαίου, που μου χάρισες τόσες
εδυάριστες ημέρες.

Τό ταξίδι μου δέν μένει πιά
στη μνήμη μου, παρό όσάν ένα
ώρατο, πλην σύντομο όνειρο μά ή
νοσταλγία μου μένει και θα μένη
πάντα κρυφά παρόπνο για τή
δυσκόλη σημερινή ζωή, που μίς
δένει πίσω άπ' τό σκοτεινό
άερα της Προτεύουσας.

Νάρκισσος
*) "Ελαιόδένδρα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Λαϊκ. Έγκρ. 15.
Δελιδνό κάποιος Πέμπτης.
"Ο ήλιος έφαγνε τις τελευταίες
του άκτίδες, χρωματίζοντας τα
λίγα σύννεφα που ήσαν στον ορι-
ζόντα, σάν όμίμητος ζωγράφος.
"Ενα έλαφρό άεράκι φερούσε
που όλοένα δυνάμωνε, κλείνον-
τας άλλοιπα και πετώντας δά
και κεί τα πρώτα κίτρινα φύλλα
των δέντρων.

Καθόμουν με τή φίλη μου στο
μπαλί, κοντά στο παράθυρο, και
διαβάσαμε τήν Ψυχολογία μας.
"Αξσφια γύρισε και μούπε:

— Τού χρόνου... θα ζήσουμε
άρά γε να ίδουμε πάλι τα δέντρα
πρσσιονισμένα;

— "Αλήθεια, τής αποκρίθηκα,
θα ζούμε;

Και κοιτώντας ή μιά τήν άλλη,
μεινιμα άφωνες κάμποση ώρα...
Τά μάτια μας μόνο μιλούσαν,
γιατί τα χείλη μας δέν μπορούσαν
να πούν εκείνο που έννοιαιθε ή
καρδιά μας... Μά τό ρολόι, κοντά
μας, έκανε τό ίδιο μονότονο τίκ-
τας, σά να μάς έλεγε πως οι ώρες
περνούν κ' ό καιρός φεύγει...

Πρώτη έξύπνησε ή φίλη μου
άπ' αυτή τή νόση και μού είπε:
— "Αυτόσο τίς μην ξεχνούμε πως
αυριο έχουμε Ψυχολογία.
Ξύπνησα κ' έγώ.

— Αυτό είναι τό μόνο βέβαιο!
είπα.
Και γελώντας, άρχισαμε πάλι
τή μελέτη μας, αφήνοντας τό
μελαγχολικό Φθινόπωρο κατά μέ-
ρος.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Λαϊκ. Έγκρ. 21.
Τό κακό που ό άνθρωποι δια-
λέγουν και τό κάνουν στον εαυτό
τους, δέν είναι πιά κακό.

"Ο πιο πλούσιος τών ανθρώπων
είναι ό οικονομός* ό πιο πτωχός,
ό φιλάγγυρος.

"Η εδνωμοσύνη τών περισσο-
τέρων ανθρώπων δέν είναι παρά
μιά κρυφή επιθυμία... του... να λά-
βουν άκόμη μεγαλύτερη εδωγευσία.

"Οποιος δέν έχει χαρακτήρα, δέν
είναι άνθρωπος: είναι ένα πράγμα.

Οι καλοί γνωρίζουν καλά τους
κακούς, αλλά οι κακοί δέν γνω-
ρίζουν καθόλου τους καλούς και
δέν μπορούν να πιστεύσουν ότι
υπάρχουν τέτοιοι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο Παιδίτης: — Παιδί! στη σουπα
μου κολυπά μιά μύγα!
Τό Παιδί: — "Αδύνατο, κύριε!
Προό λίγουν σάς τις βγάλα όλες
μόνος μου!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ,"

"Αθήναι, 28 δόδς Εδουαρίδου
τήν 10 Δεκεμβρίου 1928

ΟΛΟΙ οι φίλοι μου, αυτήν τήν
έδωραδα, μου γράψουν κατευθυ-
σιασμένοι με τα πρώτα φύλλα. Κι
ό τύπος έγραφε πολύ απανητικά
για τήν εισοδή μου στο 46ο έτος κ'
ένθους πως λίγα παιδικά περι-
δικά, όχι πιά στην "Ελλάδα, αλλά
σά έλο τόν κόσμο, έφτασαν τέτοια
ήλικία. Πραγματικώς, μπορώ να
καυχώμαι, πως είμαι τό αρχαιότερο
ίσως παιδικό περιοδικό τού κόσμου,
άπό τα ένδοξά, έννοείται, έως
σήμερα. Γιατί αν μερικά έβρήσαν
πριν από μένα, έπαφαν όμως να
ένδοξάνται τώρα, όπως τα πε-
ρίφημα «St Nicolas», «Maga-
zin d'Education» κ.ά. Τα κατο-
πικά είναι 25, 30 ή 35 χρονών τό
πολύ.

"Όπως κάθε χρόνο, για τό καλό,
και φέτο τό βεβέσαμε τό 1ο φύλλο
τό έδω έτους στο Γραφείο μου.
Τό βράδυ τής 1ης Δεκεμβρίου,
μαζεύτηκαν... αθηρόνητοι οι συνα-
γάται μου, και μαζί με όλο τό σπι-
τικό, ήσαν ένα ποτηράκι κ' εδχη-
θηκαν να γιορτάσω Πεντηκοντα-
τηρίδα κ' "Εκατοντητηρίδα. "Αλλά
όι καλύτερες εδχές ήσαν για τα
παιδιά μου, τα διαπλάσσοπυλα: να
ζούν, να εδτυχούν, να προσέδουν
και να πληθαίνουν. Και τού χρόνού!
Εδλογη ή άπορία σου, Κορυφή
τού "Ολύμπου, γιατί συχνά άνακα-
τεύονται οι δυο έροι. Φιλολογία
λέγεται ή "Επιστήμη που έχει άντι-
κείμενο τα Λα-σταγνήματα κ' έσο-
μένως έξετάζει τή γλώσσα τους,
τήν ιστορία τους, τήν καταγωγή
τους, τή σχέση τους, τήν τέχνη
τους κ.λπ. Δογοτεχνία όμως λέγα-
ται αυτή ή τέχνη τού λόγου και
τα πρόβλημα της, ποιήματα, δρά-
ματα, διηγήματα κ.λπ. κ.λπ. Και
πάλι, φιλόλογος λέγεται ό επιστή-
μων που σπουδάζει τα τής Φιλολο-
γίας, — αυτός που συνήθως γίνεται
διδάσκαλος, καθηγητής, σχολια-
στής, διορθωτής κ' έρμηνευτής
κειμένων, γλωσσολόγος, κριτικός,
λεξικογράφος κ.λπ. — ήψ λογοτέ-
χνης είναι ό τεχνίτης που παράγει
ποιήματα, δράματα, διηγήματα,
κ.λπ. με μιά λέξη ό ποιητής. "Ετσι
και οι "Άλλοι λέγονται philologie,
philologue (Φιλολογία, Φιλολο-
γος) και Litterature, Litterateur
(Δογοτεχνία, Δογοτεχνής). "Ο λογο-
τεχνής λέγεται και συγγραφέας,
άφου γράφει κ' αυτός' επειδή όμως
συγγραφέας είναι κ' οι επιστήμονες
που γράφουν τα επιστημονικά (φιλο-
λογικά, νομικά, ιατρικά, ιστορικά,
κ.λπ.) βιβλία, έγινε για διάκριση ό
όρος λογοτέχνης. — "Όσο για τή
σμπωτική τού Δημόδους Αιτίγματος
δέν παράζει. Θά μετρηθώ και τό
δικό σου, άδιάφορο αν δέν μπορή
να ένακωδημοσιωθώ.

"Ελαβα, "Αρσιονάτινο, κ' εδχα-
ριστώ πολύ. Σ' εδχαριστάει κ' ό κ.
Φαίδων για δα γράφεις. "Όχι, δέν
μπορεί κανείς τα στείλη περισσό-
τερα άπό δαδ κομματάκι, όρο μικρά
κ' αν είναι. Τήν κριτική τών δη-
μοσιευμένων τών κειμένων, γιατί
δέν μου άφνει τόπο ή κριτική τών
άπορριπτευμένων. Και μεταξό τών

δω, έπρωτημα να κάνω αυτή,
που μου φαίνεται πολύ πιο άφελμη
σά όλους.

Πουλί τής Καταιγίδος, σ' εδχα-
ριστώ για τό συγχρητήρια και τις
εδχές σου. Για τό 1ο φύλλο. Ναι,
έχεις πολύ δικιο, ότι δέν έχουν κα-
θόλου γοδστο τα παιδιά που άρσούν
τα περιοδικά εκείνα με τα χρώ-
ματα, ή που θα προτιμούσαν και τή
"Διαπλάσι" τους έτσι χρωματισμένη.
Και θάταν, σμειώσω, πολύ εύκολο
και άνέυδο πράγμα, γιατί τό ση-
μερινά πιστήρηζα, μ' ένα τράβηγμα,
μπορούν μιά χαρά να πασαλαφούν
τις εδχές κ' ένα λουλάκι ή μ' ένα
καρμύνη. "Αλλά ποιός τό κάνει;
Μόνο αγγά βέφονται έτσι. Οι χρω-
ματιστές εδχές ή να είναι, ή να
λείπουν. Και για να είναι, —σάν
αυτές π.χ. που βάζει στα έξοφύλλα
των βιβλίων του ό κ. Επιδούλιος,

— πρέπει να γίνονται πολλά κλισά,
πολλά τραβήγματα και πολλά
έξοδα. "Ακόμη και τό χαρτί πρέπει
νάβει επίτηδες, χοντρό και γυαλι-
στερό. "Αμ' έτσι, να περνούν τα
χρώματα κ' από πίσω;

Σού έστειλα τή σμειώση που
έζητησες, Διονυσία, και σ' εδχα-
ριστώ για τήν προθυμία. Γράφει μου
τώρα και κίλλιο άργά παρά ποτέ.
Θά σου συστήσω μόνο να μή μετα-
χρήσεις κόνκινο μελάνι, γιατί
βράπτει στα μάτια κ' εκείνον που
γράφει κ' είναι που διαβάζει.
Τό κόνκινο μελάνι είναι μόνο για
διορθώσεις, για υπογραμμισμούς, γ'
άρθρωση σελίδων και τέτοια' και
για σές τα Διαπλάσοπυλα, είναι
άκρυμ και για να γράφεις τό ψυ-
δώνυμό σας σ' ό, τι μου στέλνετε, —
κόνκινο για να ξεχωρίζη και να τό
βλέπω άμέσως.

Σ' εδχαριστώ πολύ, Σταράτη,
και για τό έσοπάθωμα και για όσα
γράφεις. Ναι, είναι ντροπή σ' ένα
δλκόληρο έξοτάδιο να μην έχω παρά
σένα και τήν Σπίθα. Μά είσθε
άριστες να με διαδότετε σιγά-σιγά,
να κάμετε και τις άλλες να με
νοιάσουν, —ώρατα τό λές! — και
να μάγαπήσουν. Και πάλι εδχαριστώ.

"Ωραία "Επιστολάς μου
έστειλαν αυτήν τήν έδωραδα κ' οι
έξες: Στανιόλα, Πολυτερίη,
Σύβρη, Πανούλια, Φασουλής,
"Ελληνικό "Ιδανικό, Φιλέλδύθε-
ος "Ιων, "Αφελής Κυπραίοπούλα
και Γέρω-Δήμος. — Έξετέλεσα τές
παράγγελια των και τους εδχαρι-
στό έλους για τα καλά των λόγια,
έσοπάθωματα κ.λπ.

"Υπενθυμίζω, ότι Σαλλογός Πνευ-
ματικών "Ασκήσεων δέχομαι μέχρι
τέλους τού μηνός και παρακλήθ
όσους μπορούν να μου στείλουν,
γιατί δέν έλαβα ως τώρα πολλές.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ
ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΑΙΔΩΝ

"Ο παρισός "Ερανος έδωσε δρ.
2801,20 με τις όποιες μπόρεσα
να έγγράψω για τό 1928 εδδόντα
(80) εν δλω Πρόσφυγοπούλα, έτσι
έλαλούς μου συνδρομητές, τών
όποιων άναγνώσα τή συνδρομή, είς
νέους. Έγνοείται όμως ότι είχα
πολύ περισσότερες αίτήσεις, που
έμεναν άφου έξηγητήθη τό άνα-
τίρω ποσό.

Έλυτώς, ό "Ερανος εξακολουθεί.

Καθώς βλέπετε παρακάτω, άρχισαν
πάλι να μου στέλνουν "για τή Δια-
πλάσι τών Πρόσφυγοπαίδων" κ'
έλπίζω να μου στείλουν όλοι, κα-
θένας ό, τι μπορεί. Κι' όσο μπαξέ-
νεται χρήματα, έγώ θα έγράφω
άπό εκείνους που υπέβαλαν ήδη αι-
τήσεις έγγραφής ή άναγνώσεως,
και από εκείνους που θα υποβά-
λουν. "Όσο μικρότερη κ' αν είναι
τήρα ή προσφυγική δυστυχία, πάντα
υπάρχουν ένα πλήθος φτωχά προ-
σφυγοπούλα, που δέν είναι σά θέση
και άνέυδο πράγμα, γιατί τό ση-
μερινά πιστήρηζα, μ' ένα τράβηγμα,
μπορούν μιά χαρά να πασαλαφούν
τις εδχές κ' ένα λουλάκι ή μ' ένα
καρμύνη. "Αλλά ποιός τό κάνει;
Μόνο αγγά βέφονται έτσι. Οι χρω-
ματιστές εδχές ή να είναι, ή να
λείπουν. Και για να είναι, —σάν
αυτές π.χ. που βάζει στα έξοφύλλα
των βιβλίων του ό κ. Επιδούλιος,

— πρέπει να γίνονται πολλά κλισά,
πολλά τραβήγματα και πολλά
έξοδα. "Ακόμη και τό χαρτί πρέπει
νάβει επίτηδες, χοντρό και γυαλι-
στερό. "Αμ' έτσι, να περνούν τα
χρώματα κ' από πίσω;

Σού έστειλα τή σμειώση που
έζητησες, Διονυσία, και σ' εδχα-
ριστώ για τήν προθυμία. Γράφει μου
τώρα και κίλλιο άργά παρά ποτέ.
Θά σου συστήσω μόνο να μή μετα-
χρήσεις κόνκινο μελάνι, γιατί
βράπτει στα μάτια κ' εκείνον που
γράφει κ' είναι που διαβάζει.
Τό κόνκινο μελάνι είναι μόνο για
διορθώσεις, για υπογραμμισμούς, γ'
άρθρωση σελίδων και τέτοια' και
για σές τα Διαπλάσοπυλα, είναι
άκρυμ και για να γράφεις τό ψυ-
δώνυμό σας σ' ό, τι μου στέλνετε, —
κόνκινο για να ξεχωρίζη και να τό
βλέπω άμέσως.

Σ' εδχαριστώ πολύ, Σταράτη,
και για τό έσοπάθωμα και για όσα
γράφεις. Ναι, είναι ντροπή σ' ένα
δλκόληρο έξοτάδιο να μην έχω παρά
σένα και τήν Σπίθα. Μά είσθε
άριστες να με διαδότετε σιγά-σιγά,
να κάμετε και τις άλλες να με
νοιάσουν, —ώρατα τό λές! — και
να μάγαπήσουν. Και πάλι εδχαριστώ.

"Ωραία "Επιστολάς μου
έστειλαν αυτήν τήν έδωραδα κ' οι
έξες: Στανιόλα, Πολυτερίη,
Σύβρη, Πανούλια, Φασουλής,
"Ελληνικό "Ιδανικό, Φιλέλδύθε-
ος "Ιων, "Αφελής Κυπραίοπούλα
και Γέρω-Δήμος. — Έξετέλεσα τές
παράγγελια των και τους εδχαρι-
στό έλους για τα καλά των λόγια,
έσοπάθωματα κ.λπ.

"Υπενθυμίζω, ότι Σαλλογός Πνευ-
ματικών "Ασκήσεων δέχομαι μέχρι
τέλους τού μηνός και παρακλήθ
όσους μπορούν να μου στείλουν,
γιατί δέν έλαβα ως τώρα πολλές.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ
ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΑΙΔΩΝ

"Ο παρισός "Ερανος έδωσε δρ.
2801,20 με τις όποιες μπόρεσα
να έγγράψω για τό 1928 εδδόντα
(80) εν δλω Πρόσφυγοπούλα, έτσι
έλαλούς μου συνδρομητές, τών
όποιων άναγνώσα τή συνδρομή, είς
νέους. Έγνοείται όμως ότι είχα
πολύ περισσότερες αίτήσεις, που
έμεναν άφου έξηγητήθη τό άνα-
τίρω ποσό.

Έλυτώς, ό "Ερανος εξακολουθεί.

"Εγκρίνονται: 38. "Ανα από
μιά έκδορη, 1ο τής Ραδοδάρης.
— 37. "Ζημίνα" τού Καροδρά-
στου. — 38. "Ρεαλισμός" τού Φίδη
Αεβάντε (πρό τών έρον, να ορθώ-
σει λέξεις κ' άπεριόριστοι στα
κομμάτια τής Σελιδος, — αυτό να
τό έξέρτε όλοι, — δε μπαίνουν
πιά). — 39 και 40. "Σύμφων" και
"Παιδιά τής Συβρήης (άπό τό 2ο
μόνο τό δεύτερο μέρος). — 41. "Ο
ταρταράτος, 2ο τού "Ερωος τής
Κιουτάχιας. — 42 και 43. "Τένειρο
τής Χήνας" και "Υαροδίκη Ζωή"
τού Χουσακίου. — 44. "Νοσταλγία",
1ο τής Νηρηίδος τών "Ανδών."
— 45. "Η Ψυχή τού Πανού"
τού Ζήθι "Ελλάς. — 46. "Η Κιο-
νού" τής Δουμισίας τού Δάνιας.
— 47. "Άλλο είναι εδνωμοσύνη"
τής "Απτερου Νίκης. — 48. "Τής
Ευτυχίας τού Πέλου" τού Δοξασμέ-
νου Κοριναίοπουλου. — 49. "Και
όμως έγραφα..." 1ο τού Τιμημέ-
νου Κανονίου. — 50. "Σαλιαγκοί"
2ο τού Πάνου Χειμαρρίωνη. ("Η
τέλευταία στροφή τού 1ου έγεινε
καλή' μα πρέπει να μου τό ξανα-
γράψη όλο, γιατί δέν τόχω πιά). —
51. "Δημοσθένης και Κικέρων" τής
"Ερωίτης Φώσας. — 52. "Η
"Ελιά" 2ο τού Παναχού Παρό-
ντος. — 53. "Χειμώνας" 1ο τής
Χουσακίου τών Σφαριτών.
— "Άλλα στο έρχόμενο.

Μου έστειλαν λοιπόν οι έξες:
Διαδολάκι τής Αλγύπτου δρ. 5, —
"Επαμ. Κωνσταντινίδης" 15, —
Φωφύ Ι. Λαζίτου " 140, —
Μαρία Β. Τάτου " 250
Παναγ. Γ. Χαλιώτης " 5, —
"Εν δλω δρ. 167,50

"Ελπίζω πως γρήγορα θα έχω
και άλλες εισφορές, για να δημο-
σιώσω έδωτερο κατάλογο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Απορρίπτονται: α. "Ανέδο-
τον τού Τούρου", τού Μικρασια-
τάκι. Καλό. "Αλλά πρέπει να ξα-
ναμεταφραστ ή γλώσσα που γρά-
ζομε. — "Τό παράπονο, 1ο τής
Ζόξιας, Σκοτεινέ λιγάκι. Δύσκολα
καταλαβαίνει κανείς τί θέλει να πη.
Και τό ύφος πολύ ρομαντικό. Αν
θα μπορούσε να γραφεί άπλοότερα
και καθαρότερα; — "Ο άποχαιρέτι-
μος τού πατέρα, 2ο τής Ραδοδάρ-
νης. "Αρνείται καλή ή μεταφραση,
άλλά τό πράγμα δέν μ' ένθουσιάζει.
Θά ήθελα νάτι καλύτερο, για
να πίσω με μεταφραση μισή στήλη
τής Σελιδος μετάρ. — "Ο παππάς και
τό παιδάκι, 1ο τού Μαύρου "Ισι-
πέτου. Πασιόντος και τό παλιό
αυτό ανέδοτο, πολλές φορές δημο-
σιευμένο και στη "Διαπλάσι". "Ο
Μ. Ι. όμως μεταφράζει άπ' τήν ήλικία
πολύ καλά και μπορεί να βρή κάτι
πιο άγνωστο. — "Ο Χάρος" 1ο τής
"Γιές. Μείτρια γοαρμένο κ' ή έμ-
ανσηος όχι έντυχη. Προτιμώ λι-
γότερο πένθημα και φοβερά πράγ-
ματα, αν όχι φαιδρά. — "Κοντά στη
"Ανθέων. Γεμάτο πάλι ελληνικό-
τες. Μόνο τό 1ο διορθώθηκε κά-
πως. Τό έγκρινω, άλλα δταν θα τό
δημοσιώσω, θα τό διορθώσω κ'
έγώ. "Η Νηρηίς τών "Ανδών,
που έχει ίδιες, πρέπει να συνειδηθ
να τις έκπαρξή στη γλώσσα μίς. —
"Τό πάθημα τού Κωστανή τής
"Αμαζόνος. Αν έρχεται καλή ή
όπόθεση. Πως μπορούσε να γράζε
τό ήλικό ό Κωστανής, αν έπίστευε
πως είχε ποινικογράμμο; "Ερπετα
να μην τό πιστέρη, να φάη, να τόν
πίσει κατά σωματικόν άπονο κ'
έπειτα να πάθη όσα έπαθε. "Ετσι
όταν όρατο. — "Κατά τή δόση"
2ο τού Τιμημένου Κανονίου. "Ανώ-
μαλοι κ' άεσγυροι στίχοι. — "Άπο-
ρίσθησαν κ' άλλα, να δέν έχω άλλον
τόπο να πώ και γι' αυτά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδέν ψευδώνυμο εγκρίνεται ή άνα-
νούται, αν δέν συνοδεύεται από τό
διανομόματό δρ. 5. — Τα εγκρινόμενα
ή άναγνώσιμα ισχύουν μέχρι τής 30
Νοεμβρίου 1928. "Όσα συνοδεύονται
άπό Α, άνήκουν εις άόβια και όσα από
Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: "Αραπιά,
κ. (ΑΠ). "Οραία Δέσπ, κ. (ΘΜ).
Βασίλισσα τού Σαββά, κ. (Σ). Δι-
νέντα, κ. (ΔΚ). Διονυσόδοξ, κ.
(ΠΜ). "Αλογύμνα, κ. (ΠΚ). Μαύ-
ρος Δούξ, κ. (Μ. Σκιά). Βαμός,
κ. (ΑΠ). Γιουνεξενεραίζην, κ. (Ε).
Γιαμάκης, κ. (Σ). Δουλοδόξ, κ.
(Σ). Πηλιοστεινίο Δουλοδόξ, κ.
(ΙΚ). Πόθος τών Γραμμάτων κ.
(ΑΔ). "Ενδοξη Σπαρτή, κ. (ΧΝ).
"Ηλιος "Ελληνισμός, κ. (ΑΜ). Τολ-
μηρός Πλοίαρχος, κ. Υίος τών Κε-
ραυνών, κ. (ΧΣ). Υίος τού Θανά-
του, κ. (ΧΣ). "Αθηναϊκή Σιλουέτα,
κ. (ΣΑ). "Αλτήρωτος "Γον, κ.
(ΓΒ). Δόντωε Μαμπός, κ. (ΚΠ).
Σουτανέζα, κ. (Περίδρ). Τσελλό
Θαλασοπούλι, κ. (—). "Αρχιζιζά-
νιον, κ. Μικρός Πιανίστας, κ. (Μ
Α). Αιθέριος, κ. (Ι Κ). Δοξασμένη
Ρούμλη, κ. (ΦΠ). Αιμοτοβαμ-
μένο Σίφος, κ. (ΦΠ). Μαύρος
Χάρος, κ. (Σωκράτης). Φώτης
Σκοτεινάς, κ. (Σωκρ). "Αλιης κ.

Νέα Ψευδώνυμα: "Αραπιά,
κ. (ΑΠ). "Οραία Δέσπ, κ. (ΘΜ).
Βασίλισσα τού Σαββά, κ. (Σ). Δι-
νέντα, κ. (ΔΚ). Διονυσόδοξ, κ.
(ΠΜ). "Αλογύμνα, κ. (ΠΚ). Μαύ-
ρος Δούξ, κ. (Μ. Σκιά). Βαμός,
κ. (ΑΠ). Γιουνεξενεραίζην, κ. (Ε).
Γιαμάκης, κ. (Σ). Δουλοδόξ, κ.
(Σ). Πηλιοστεινίο Δουλοδόξ, κ.
(ΙΚ). Πόθος τών Γραμμάτων κ.
(ΑΔ). "Ενδοξη Σπαρτή, κ. (ΧΝ).
"Ηλιος "Ελληνισμός, κ. (ΑΜ). Τολ-
μηρός Πλοίαρχος, κ. Υίος τών Κε-
ραυνών, κ. (ΧΣ). Υίος τού Θανά-
του, κ. (ΧΣ). "Αθηναϊκή Σιλουέτα,
κ. (ΣΑ). "Αλτήρωτος "Γον, κ.
(ΓΒ). Δόντωε Μαμπός, κ. (ΚΠ).
Σουτανέζα, κ. (Περίδρ). Τσε

31. Δημιώδες Αίνιγμα

Έσπασα κόπο και βρήκ' άσημ
Και μέσ' σπάσημ βροχή χουροφι.
Γεώργιος Κέσιλος

32. Δίλογον

***** Νάνι καταστα-
* * * * * θούν οι άστει-
* * * * * σκοι διά γραμ-
* * * * * μάτων εύτως ά-
* * * * * στε νάνι νάνι-
* * * * * σκίονται: όριζον-
* * * * * τώς άνω, άρ-
* * * * * χαιος ύβρανος σκλήρός· κάτω,
* * * * * ζών φορηγόν. Καθέτως δέ, έξ
* * * * * άριστερών κατά σειράν, τροφή,
* * * * * δύναμις, κολλίωκος, άργονατής.
Καμένη Σμίση

33-37. Μαρι όν Γράμμα

Τη άναλλαγή ένός γράμματος
έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι'
ένός άλλου, πάντοτε τού αυτού,
νά σχηματισθούν, άνευ άναγραμ-
ματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:
πόλις, κέλαθος, τόσος, κηρός, άτου.
Νηφής τών Άντών

38. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζη-
τούμενων λέξεων άποτελούν άρ-
χαίον θεόν· τώ δέ πρώτον της
πρώτης, τώ δεύτερον της δευτέ-
ρας, τώ τρίτον της τρίτης και
όστω καθέξης, προϊστορικόν ά-
ποικιον έξ Φοινίκης:
1, Άνθος· 2, Κρητής τού Άδου·
Β, Άντωνιμί· 4, Μήν· 5, Άρ-
χαίος ποιητής· 6, Νήσος τού
Αιγαίου.
Προβολετών

39. Έλλειπτούφωνον

ΟΥΣΙ-ΨΕΥΣΟ-ΕΑΥΟΥ-Η-ΑΙΟ
Φιλανίδεος· Άθλητής

40. Γρίφος

δικ δικ έάσου
δικ Φχ δικ κάνει κο :: θε ::
δικ
Πόθος τών Γραμμαίων

Διά τούς Γαλλομαθείς

41. Chemin de Fer

L * * * E * * * N * * * S * * * N
(Φωτισικόν, μέταλλον, πέλις
της Γαλλίας, καθαρικόν.)
Γίσι-όμιος

ΔΥΣΕΙΣ

των Πν. Άσκησιων τού φύλ. 33

- 422. Άστυάγης (άστ, Άγς.)
- 423. Πουνή (πν, νι.) -424. Νό-
τος-τόνος. -425. Έδύω (έν, δύο).
- 426. Σ Η Μ Α 427. ΝΑΞΟΣ
Η Μ Α Ρ (Άννα, ξόανον,
Μ Α Α Η όζος, σανός.)
Α Ρ Η Σ 428-432 Διά τού
Γ, έργον, Γάιος, γάλα, γάο, γέμα.
- 433. ΛΙΣΣΑΒΩΝ (Λέων, Ίπ-
κος, Σινά. Σερβία, Άρτεμις,
Βιέννη, Άρίων, Ναυσιτιά.) -434.
Ό ύψών έαυτών κατανωθήσεται.
-435. Ύπομονή τά προσκόμματα
νικά. (όπό μο νι, τά, κρός, κόμ-
ματα, νι, κά.)
- 436. Α Σ Ε 437-439. 1.
L E R Πύργος (pire,
C H I N E gauche.) 2,
P N C Πάτσι (Pas,
E E E μεtras, lame,
est.)

ΤΟ ΩΡΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ό τελευταίος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1923

Με τίς 400 σελίδες του.—Με τίς 250 εικόνες του.—Με τή «Μικρή Βασίλισσα.—
Με τώ «Βράχο τών Γλάρων».—Με τόν «Τοτό και τή Ρηνούλα».—Με τώ «Γυ-
ρεύοντας Τύχη...».—Με 50 «Άθηναϊκές Έπιστολές».—Και με άμέτρητα άλλα
διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Άρραφος δε. 47.—(και ταχυδρ. 49 διά τώ Έσωτ. και 59 διά τώ Έξωτ.)
Ραμμένος δε. 50.—(και ταχυδρ. 55 διά τώ Έσωτ. και 62 διά τώ Έξωτ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τώ κολή λέξεις με
άσπλά στοιχεία δε. 4, τώ ελάχιστον έπι-
γραμμα. Πέσαν τών 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξεις, με πλάγια δέ στοιχεία
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 60
Ό χωριστός στίχος δραχμής 2.
Ό προκληφός είναι άπαραιτήτης.
(ΚΑ'-45)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΜΕΓΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΑΚΙΡΩΝ.

“ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ”
Γενομένων δευτέρων Άρχαϊστών
έξελέγησαν Άρχηγοί: ΚΟΡΒΑΟΣ,
Υπαρχηγός: Στουναρός, Γραμμα-
τεός: Τσουμαρής, Σύμβουλοι: Τσι-
μάρας, Ζανουδάκης.
Προκηρύσσουσιν διαγωνισμόν άγρά-
φων καριτών. Βραβεία έκλεκτά, Συμ-
μεταγή κόλεπτος. Δίσις: Θάνον Τσουμ-
πήν, Μυλλέρου 55. Άθήνας.
(ΚΑ'-47)

Στό Δημιουργήσιμα
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

Ηρό, Ζαρατόστρα, Όσο της Κιου-
τάχιας και λοιποί, δέν πρέπει να
αποτείνετε ένταλλαγή Μ. Μ. όταν δέν
αποκλείετε νάντακόωθετε.—ΝΕΦΕΛΗ
(ΚΑ'-49)

Νησί της Άφροδίτης, άλλω κτυπούν
τά τοίμανα με άλλω είναι οι
ήμοι Όνειρο βλέπει; Χά! ό άδελ-
φός τού Κοκή; Με έσφραξ άλλά πού
νά τώ σκεφής. Σίεση Παισηγορία.
(ΚΑ'-50)

ΜΗΑΒΙΑ, νά στο από!!! Έσφρα καλά
πώς ενύ μου κρατής τή φωτογρα-
φική μηχανή στο...έμαρά.—ΦΑΥΣΤΑ
(ΚΑ'-51)

ΜΗΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, τί γίνεται;
Πώς τά πλε με τίς άντιπροσω-
πίαις; Τι γίνεται ό Ίππολόγος; Έ-
χοιμα κανένα νέο; ΦΑΥΣΤΑ
(ΚΑ'-52)

Χείμαρος, Έλλήτρουσα Νούτης, έ-
στέλλω έλληλογραφούμε; Άρχι-
διάβολο, γιατί σπαταλάτε;—Καίτη,
merci.
Διαγωνισμός Ποιητικός. Προεδρεία
διηγηγ. Σύστασι (ΚΓ-1634). Άλλη-
γραφέ.—(Δουκισιά) Γαβριέλλα, στω-
πάσιμ;
Ροδοκέταλο, Μιμόδα, έλληλογρα-
φούμε; ΠΑΝΟΥΚΛΑ
(ΚΑ'-53)

Εισαρχόμενος είς τόν κήλιον της Δια-
πλάσεως, χαίρετώ έλους και έλας.
ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ.
(ΚΑ'-54)

ΕΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ολόθερμα ή-
ποστηρίζει τώ ύπεροσον ψευδώνυ-
μόν σου ή
ΑΛΟΦΟΜΥΤΑ
(ΚΑ'-55)

Αποκαλύψεις προσεχώς δε άνωτι-
μοσύ.
ΦΑΚΙΡΑΙ
(ΚΑ'-56)

Τήν ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ, τόμοφ-
ότερο τού Δημιουργήσιματος ψευ-
δώνυμο, ολόθερμα ύποστηρίζω.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
(ΚΑ'-57)

Προκηρύσσει Διαγωνισμό κάλλιτεχνι-
κών καριτών. Βραβεία βιβλία.
Δίσις: Ηέλένη Ρεσσ, Χιον. Προεδρεία
διηγηγ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΑ'-58)

Α νταλλάσσα κάλλιτεχνικές κάρτες με
έλα τά Διαπλάσσιμα. Τήν καλό-
τερη δέ βραβεύσω. Στείλατε: Άντών.
Δαμασκηνίδην (Διά Ν. Τ. Δ.) Άγιου
Δημητρίου 164, Θεσσαλονίκη.
ΝΑΥΤΟΝΑΙΣ ΤΗΣ ΔΟΘΗΣ

(ΚΑ'-59)
Προκηρύσσει Διαγωνισμόν άγράφων
κάλλιτεχνικών καριτών. Βραβεία
δύο. Προεδρεία διηγηγ. Δίσις: Μαγ-
γαρίτταν Γεωργιάδου, Λαγκανα (Κό-
πρου).
Άφελή Κρητισπούδα

(ΚΑ'-60)
Υποστηρίτω τόν ΕΡΗΝΟΣ ΜΑΝ-
ΝΑΣ. Διαπλάσσιμα, αυτόν ψηφι-
σατε.
Άφελή Κρητισπούδα

(ΚΑ'-61)
ΕΝΟΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΠΟΛΙΣ

(ΚΑ'-62)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΔΩΝΙΣΜΩΝ
“ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ”
Διαγωνισμός Διηγηγ. τών Βρα-
βείων: Άγιοκράτικο, ζον Έθνι-
κός Πόθος, ζον Τίτιμα.
Διαγωνισμός έρωτικής: Ύπαρχη
μέλλουσα ζωή και πής την φανταζε-
σό; ζον Βραβείον: Πέδρ. Δογδετής;
ζον: Γ. Βενιαμίνης, ζον: Θ. Παπαη-
λίου, ζον: Άλ. Διάμπεης.
Εύχαριστούμεν δέ πάντας τούς μέχρι
τούδε συμμεταχόντας είς τούς προη-
γουθέντας μας Διαγωνισμούς.

(ΚΑ'-63)
Η ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ κατέχε-
ται και πέτος στο Δημιουργήσιμα
έκλιπτοντα: νά την ύποστηρίξουν τά
Διαπλάσσιμα.

(ΚΑ'-64)
ΔΙΑΠΛΑΣΣΟΠΟΥΛΑ! έν είσθε άλη-
θινά Έλληνοπούλα, ψηφίστε τώ
ψευδώνυμον:
ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

(ΚΑ'-65)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΚΡΗΤΗ”
Α ποτελίματα: Βραβεύεται Άδελμα.—
Δοξαμόνο Κρητισπούδα, Κολόμβος.
(ΚΑ'-66)

(ΚΑ'-67)
Ω ΚΥΠΕΤΗ, βραβείον δέν έληφθη.
Δίσις: Τάχην Πανταχών, ΘΗΒΑΣ.
ΑΡΑΓΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΑ'-68)
Α ΓΑΠΗΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ!
Α Μπαίνοντας στο σαλονάκι σας,
σάς χαίρετώ θερμά, με τώ προσωπίνο
φύλι της Άγάπης! Γιαά σας.
ΑΡΧΙΖΙΖΑΝΙΟ
(ΚΑ'-68)

Κατέχομαι στο Δημιουργήσιμα με τ'
άγνό πατριωτικό ψευδώνυμο
“ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΥΘΕΡΙΑΣ
και ζητώ την συνδρομήν της ψήφου
σας. Όλοι ψήφο, ΘΗΒΑΙΟΙ...
ΑΡΚΙΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ, ΘΗΒΑ
(ΚΑ'-69)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΣΩΚΡΑΤΗΣ”
Συστήθηκα δέ Σύλλογος αυτός με πολ-
λούς σκοπούς. Άρχεται μέλη με άνω-
τιμοφόρους. Άποταμώθητε: Γιάδρον
Κ. Κορρηπίη, Γεωργιότιον—Σπάρτης.
ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ:

Άνάτ. άρχηγός: ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
Γραμματεός: ΣΑΝΔΙΑ ΑΛΜΙΑ
Γατίσις: ΜΑΥΡΟΣ ΧΑΡΟΣ
Τών διαγωνισμών: ΦΩΤΗΣ ΚΡΟΤΕΙΝΙΑΣ
ΟΛΟΙ ΣΤΟ “ΣΩΚΡΑΤΗ”,
ΑΙΟΙ ΤΩ “ΣΩΚΡΑΤΗΣ”, ΚΑΙ ΤΟ
ΖΗΤΗΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙΟ!!!

(ΚΑ'-70)

Προκηρύσσει Διαγωνισμόν Μ. Μυ-
σιών και Καρτ-ποστάλ, έπιθυ-
μών νά κείμη με καλή συλλογή. Θα
βραβεύσω χωριστά τά καλύτερα: Δέ-
χομαι μέχρι 15 τού Γενάρη. Δίσις:
ΤΑΚΗΝ ΠΑΝΤΑΖΗΝ, Θήβας.
ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΟ

(ΚΑ'-71)
Παπαζού Παρών, είμαι κατενθουσια-
σμένη για τή γνωριμία σου, λι-
γών μεροδόμενη έ;
Κολόμβε, ολόθερμα εύχαριστώ για τώ
βραβείο.
Τριανταφυλλέτιο Μπουκετάκι

(ΚΑ'-72)
Δούμισσα Γαβριέλλα, άφήγησα στην
Δίσις τού Λευκού Κείνου. Θέλετε
ένα τετραδιά μου; εύχαριστός.
Έσφρα Πουγκήσιμα, έξηγηθήτε,
σάς παρακαλώ, καλύτερα ταχυδρομικά
στην κατατέω Δίσις.
Τριανταφυλλέτιο Μπουκετάκι

(ΚΑ'-73)
ΔΙΑΠΛΑΣΟ ΟΥΛΑ, άπ' έλα σας
περιμένα μεά κάρτα. Άπάντησις
στο πρώτο διαγωνισμό μου. Δίσις
(ΚΑ'-4) άγγελά.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ
(ΚΑ'-74)

(ΚΑ'-75)
Διαπλάσσιμα, ψηφίσατε έλοι τώ
φωταίετρο και πατριωτικότερο ψευ-
δώνυμο.
ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΥΘΕΡΙΑΣ
(Ό έρωμός σου ύποστηρίξτε)
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

- ΠΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Νέος Τιμοκατάλογος
(Άπό τούς έν παρενθέσει αριθ-
μούς, ό πρώτος είναι τά ταχυ-
δρομικά τού Βωστωρικώ και ό
δεύτερος τού Έξωτωρικώ).
Άδελφούλα μου, δε.15 (1,40 και 4.)
Ζαρωδίτη, δε. 15 (2 και 5).
Ανασθινό Μαντήλι, δραχμ. 15
(1,40 και 4).
Θέατρον, Τόμος Γ', δραχμ. 8,
(1,50 και 5).
Ίσοβέλλα, δε. 12 (1,20 και 3,50).
Κακός Δρόμος, δε. 8 (1,20 και
3,50).
Κόμος και Κομμάς, δραχμ. 15
(1,60 και 4).
Κωμωδία τού Άριστέλου, δε. 3,
(1 και 2,80).
Λέξη Μαλλιάρης, δε. 3 (1 και 2,80).
Μητρική, δε. 5 (1 και 2,80).
Περγές στον Έλιο, δε. 10,--
(1,40 και 4).
Πόλεμος, δε. 14 (2,10 και 5).
Στάχνα και Πασαρόνες, δε. 10
(1,40 και 3,60).
Στέλλα Βιολάντη, δραχ. 8 (1,20
και 3,50).
Τιμή τού Άδελφού, 2 τόμοι, δε.
28 (3,60 και 8).
Φοιτηταί, δε. 8 (1 και 2,80).
Τυπώνεται:
“Η Τρίμορφη Γυναικα.